

Actrice Lien Wildemeersch: ‘Het leven is soms zo ondraaglijk onvoorspelbaar’

Lien Wildemeersch speelt Jacqueline du Pré. — © Fred Debrock

Na tien jaar als actrice bij Johan Simons, Ivo Van Hove en Luk Perceval komt Lien Wildemeersch (40) naar buiten met haar eigen passieproject. In *Jackie* kruipt ze in de tragische huid van de wereldberoemde celliste Jacqueline du Pré, die op haar 42ste stierf aan MS. ‘Zonder kunst word ik kribbig.’

Charlotte De Somviele

Vandaag om 03:00

Bij het grote publiek doet de naam van Lien Wildemeersch wellicht geen belletje rinkelen, maar in de theaterwereld wordt ze op handen gedragen. Meteen na haar dramaopleiding aan Kask Gent in 2010 werd ze lid van het NTGent-ensemble. Naast Bert Luppés en Els Dottermans ontpopte Wildemeersch zich tot een veelzijdige actrice die geen hoofdrollen of sterallures nodig had om op te vallen.

Het experimentele theaterwerk van Peter Verhelst combineerde ze met grote repertoirestukken van Johan Simons, Luk Perceval en Ivo Van Hove. Bij ons blijft vooral haar vertolking in *4.48 Psychosis* van Jan Steen plakken. Zelden kroop

iemand zo diep in de zelfmoordwaan van Sarah Kane. Emotioneel indringende rollen waarin het lijf even luid spreekt als het woord, het is Wildemeersch' handelskenmerk.

Toch had het niet veel gescheeld of er zat geen actrice voor ons, maar misschien wel een professionele concertpianiste. Wildemeersch speelt vier instrumenten: cello, harp, piano en accordeon. 'Ik speelde wel met het idee om naar het conservatorium te gaan, maar de wereld van de klassieke muziek leek me te eenzaam', vertelt ze. 'Ik wilde mijn passie voor muziek puur houden. Maar als ik mijn accordeon of piano in een voorstelling kan binnensmokkelen, dan ben ik heel gelukkig (*lacht*).'

Cello in het vliegtuig

Het is dus geen toeval dat in Wildemeersch' [eerste eigen theaterproject](#) een Britse celliste centraal staat: Jacqueline du Pré (1945-1987). Muzikaal wonderkind, wereldberoemd om haar versie van het celloconcert van Edward Elgar. Met haar cello in een eersteklaszitje naast haar vloog ze de wereld rond en speelde ze bij alle beroemde orkesten, tot ze op haar 26ste het gevoel in haar vingers begon te verliezen. Twee jaar later viel de diagnose multiple sclerose. Du Pré belandde in een rolstoel en stierf toen ze amper 42 jaar oud was.

'Op het einde van haar leven speelde ze soms nog eens uit nostalgie, ook al zei ze dat het pijn deed aan haar professionele oren', zegt Wildemeersch meelevend. Al veertien jaar loopt ze rond met het idee om over du Pré – bijnaam Jackie – een voorstelling te maken. 'De eerste keer dat ik haar muziek hoorde, was ik volledig verkocht. Wat een intensiteit. Haar levenslust in combinatie met haar tragische lot raakte me zo diep dat ik haar terug tot leven wilde wekken. Hoe meer mensen Jackie leren kennen, hoe beter voor de wereld.'

Wildemeersch lacht, maar eigenlijk is ze bloedserieus. Zelden zagen we iemand zo gepassioneerd vertellen over een muze. De liefde voor du Pré is dan ook een 'uit de hand gelopen obsessie'. Wildemeersch verslond alle biografieën, documentaires en platen, bezocht haar graf en huizen in Londen, reisde naar het Kanaaleiland Guernsey voor een ontmoeting met familieleden en sprak met vrienden die aan haar sterfbed zaten. In de voorstelling kruipt ze ook in de huid van Jackie, inclusief haar Britse dialect, dromerige uitstraling en provocatieve humor. 'Je wil niet weten hoe vaak mensen gezegd hebben dat we op elkaar lijken. Elke keer maakte mijn hart een sprongetje.'

Wildemeersch wilde niet alleen het muzikale genie tonen, maar ook de aftakeling. In lange scènes smakt de actrice zich verkramppt tegen de grond, telkens opnieuw. 'Tijdens de improvisaties met choreografe Bérengère Bodin stond ik vol blauwe plekken. Maar ik wist van in het begin dat woorden niet zouden volstaan. Met een lijf kun je rechtstreeks communiceren.'

© Fred Debrock

Als kunstenaar je instrument verliezen, het moet een van de ergste dingen zijn om mee te maken. Toch bleef du Pré positief. 'In het begin kon ze niet meer naar haar opnames luisteren, maar op het einde van haar leven putte ze daar net veel troost uit. Ze had ook veel humor.'

Dezelfde wilskracht zag Wildemeersch op de palliatieve afdeling van het AZ Sint-Lucas in Gent, waar ze jaren als vrijwilliger werkte. 'Op die kritieke momenten voelde ik de eenzaamheid van de patiënten, maar ook hoeveel nood ze hadden aan iemand die luisterde naar hun verhaal. Het leven is soms zo ondraaglijk onvoorspelbaar, wat kun je anders doen dan elkaar op die momenten proberen te dragen?'

Acteerprijs

Sinds Milo Rau in 2018 het NTGent-ensemble ontbond, werkt Wildemeersch freelance bij diverse gezelschappen. Maar bij het Gentse stadstheater komt ze nog steeds graag thuis. In het voorjaar speelt ze mee in *Medea's kinderen*, de nieuwe productie van Rau. En nu toert ze met de jeugdvoorstelling *Alleman* van het Kwartier.

Net zoals spelen voor du Pré iets existentieels was, is het dat ook voor Wildemeersch. Voor *Jackie* kreeg ze niet voor niets een [acteerprijs](#) van de Acteursgilde. 'Dirigenten vonden het niet altijd makkelijk om met Jackie te werken, omdat ze altijd speelde vanuit haar gevoel. Ze viel samen met haar muziek. Ik voel dezelfde behoefte om vol in mijn werk te duiken. Mijn vriend voelt dat ik kribbig word als de artistieke energie wat minder stroomt. Het dagelijkse leven kan soms zo afstompend, oppervlakkig en heftig zijn. Kunst stijgt daarboven uit.'